

Dumitru GĂLEȘANU

Este fiul lui Aurica (născută Crăciunescu) și al lui Ion At. Găleşanu; născut la 05.12.1955, în comuna Tia Mare, sat Potlogeni, județul Olt; rezident în Râmnicu Vâlcea, jud. Vâlcea.

Studii universitare: Universitatea Babeș-Bolyai din Cluj-Napoca, Facultatea de Drept (1981-1986). Studii postuniversitare: -Cursuri postuniversitare de perfecționare cu durata de 1 an, Specializarea Drept civil - comercial, la Universitatea Babeș-Bolyai din Cluj-Napoca, Facultatea de Drept (2003-2004); -Masterat, specializarea Instituții de Drept Privat Român, la Universitatea Lucian Blaga din Sibiu, Facultatea de Drept Simion Bărnuțiu (2004-2006).

În perioada cuprinsă între 01.11.1989 - 03.09.2014, a urmat cariera profesională în magistratură, îndeplinind funcția de magistrat-judecător, mai întâi la Secția mixtă (penal, civil) a Judecătoriei Râmnicu Vâlcea, până la data de 31.X.1997, și continuând apoi la Secția I civilă din cadrul Tribunalului Vâlcea, județul Vâlcea.

Membru al Asociației Culturale *Euterpe* din Jesi – Ancona, Italia. Membru al Academiei Internaționale *Il Convivio*, Italia.

Cărți publicate

- *Emoții în multivers/ Emotions into multiverse*, ediție româno-engleză, Editura Tracus Arte, București, 2010;
- *Pe corzile luminii/ Sulle stringhe di luce*, ediție româno-italiană, Editura Tracus Arte, București, 2011;
- *Fugă spre roșu/ Fuggire verso il rosso*, ediție româno-italiană, Editura Tracus Arte, București, 2012;
- *Însemnele materiei/ Insegne della materia*, ediție româno-italiană, Editura Tracus Arte, București, 2013;
- *Addendum*, ediție româno-italiană-engleză, Editura Tracus Arte, București, 2014;
- *Ante*metafizica*: antologie lirică de autor, ediție bibliofilă, Editura Eikon Cluj-Napoca, 2015;
- *Tratat pentru nemurire/ Trattato per l'immortalità*, ediție româno-italiană, Editura Tracus Arte, București, 2016;

- *Axiomele infinității/ Assiomi dell'infinità*, ediție româno-italiană, Editura Tracus Arte, București, 2017;
- *Ante*metafizica*: antologie lirică, ediția a II-a revizuită și adăugită, Editura Eikon București, 2018;
- *Poetică metafizică/ Poetica metafisica*, ediție româno-italiană, Editura Tracus Arte, București, 2019;
- *Luminile omului*, Editura Univers Enciclopedic Gold, București, 2020.

Extrase din recenzii literare

«Vorbind despre crezul poetic al autorului trebuie menționată aici și definiția poetului în viziunea lui Găleşanu. Într-adevăr, poetul este cel ce numește lucrurile ca și cum le-ar vedea pentru întâia oară, ca și cum le-ar boteza în apele inspirației sale recreând astfel universul într-o mișcare ce pornește din interior în afară, de la micro, la macro univers. În poemul intitulat chiar *Poetul*, citim: „Îl vezi mereu aplecat/ asupra sensului vieții și-al sortii/ față-n față cu zeul/ mereu aplecat/ lângă rotativa timpului/ sedus îndelung și profund/ de taina iubirii și-a morții.// Poetul vine și pleacă/ sedus de fecunda realitate/ respirând adevăr în poeme/ și suferind în adânc pentru tine...”.

Un alt aspect special al reflecției despre lume și viață în poezia lui Dumitru Găleşanu îl constituie ideea de trecere paradoxal logodită cu cea a veșniciei. În acest context leit-motivul păsării, al curgerii, al zborului, mișcării, iluziei, fragilității, dar și al realității, al luminii, al firii, al ființei, al nemărginirii, al imobilității, al eului celui mai intim, imperisabil, brăzdează poezia acestui volum. Pre-socraticii Heraclit din Efes și Parmenide din Elea îi sunt autorului filosofi de inimă. Mai multe poeme au moto-uri din acești filosofi, în alte locuri sunt menționați în texte, pe nume, sau indirect, și încă în multe altele idei din filosofii lor sunt împletite cu cele ale autorului în discursuri sofisticate ce trebuie descifrate, studiate, înțelese de cititor, dar și în discursuri directe, explicative, cu accente de lecție ce conține informația de bază cu care autorul vrea să rămâi după lectură. Iată, în acest ultim sens, cum îl abordează în *Eu-L magic* autorul pe cititor: „În conștiința arhaică/ tronează Timpul sacru/ primordial/ și Sinele magic/ arhetipal/ prezent reversibil:/ cum Eu-L magic/ și destinul/ divinul/ în pura lor abstracțiune/ vor dăinui corporal/ prin ființa/ străbunilor m tici/ ca-ntr-o izbucnire/ a veșniciei furată/ de dincolo de noțiunea/ de timp și durată”. Avem aici un alt exemplu de discurs filosofic centrat pe ideea de trecere, de fragilitate: „*E-atât de fragil/ zborul în care zburăm!*/ cânta în senin odată/ o pasăre-a cerului/ și-n cântecul ei am simțit/ o lumină-ntunecată/ cum alunga-n neștiut/ adâncul din noi/ luna și soarele/ oameni și păsări/ și clipele noastre/ de veci muritoare” (*Atât de fragil*). (...) O imagine asemănătoare, dovadă de consecvență filosofică în poezia lui Găleşanu, avem în poemul *Mai curat decât lacrima*: „La vremea când *timpul*/ în mine murea...” poem în care o altă imagine nouă, sau rară cel puțin, duce mintea cititorului spre cele înalte: „La porțile/ Universului/ aș fi vrut să-mi trimit inima/ și *mâna mea gânditoare*” (s.n.). Iată-l pe Parmenide cel care leagă gândul de ființă în poemul lui Găleşanu, *L gos-ul Ființei*, poem clădit pe jocuri de concepte metafizice care provoacă la dialog și solicită lectură critică maximă: „Dar/ până nu/ ai simțit/ cum Neantul/ geamănu Ființei/ ne separă adânc/ din unica-i stare/ fără-de-stare/ te-ai așezat/ comod/ într-un/ gând/ subtil/ oarecare .../ el revelându-ți/ ființa-lipsită-de-Ființă/ nedespărțită în Sine de

Sinea/ prin în-Ființare". (...) Prin volumul *Emoții în multivers*, Dumitru Găleşanu, ca în pilda semănătorului, aruncă sămânța care în sufletul cititorului va da rod însutit.»

(**Theodor Damian**, *Sămânța cu rod însutit*, Revista *Lumină Lină/ Gracious Light*, An XVI/ Nr.3, Iulie-Septembrie 2011, New York, pp.63-69)

«Imaginea de fundal a elementelor cosmice primordiale, cum și liniștea perfect naturistă a simplului, adânc spiritualizate într-o știință a-Totului, pun în evidență „eu-L” levitant al poetului, călătoria liberă spre infinit, până acolo când «mișcare pură din mișcare» epistemologia poemelor subîntinde absolut, în real. Ca autor de viziune rafinat cosmologică, printr-o dispersie infinită a sentimentelor pentru femeia iubită, senzația metafizică este atinsă de poet, potrivit spuselor proprii – circumstelar – pe „corzile” iubirii, de unde pornește însăși cunoașterea. În-spațiat nativ de reflexul unor trăiri profund ancorate în matca diversității „lumilor omului”, de unde și lumina versurilor congener născânde „în logica magică” a fiorului metafizic al **trecerii**, călătoria de cuget și simțiri a poetului fizician-cosmolog, începe și se consumă prin substanța sa, în nota dominantă a Existentului, din fecunda lui interioritate, adică dinspre și către „original”, în deplasarea einsteiniană spre roșu a liniilor spectrale..., a lucrurilor. Și toate acestea pe fondul „muzical” al unor proiecții poetico-filosofice de mare acuratețe, neîntinate de efemer, care sunt subsumate introspecției logice a evoluției în timp a teoriilor vizând cunoașterea științifică a fenomenului **în sine**.»

(**Cătălina Oana Curceanu**, *Știință și poezie: paradigma deplasării spre roșu*, <http://www.scientia.ro/blogul-catalina-oana-curceanu/3172-stiinta-si-poezie-paradigma-deplasarii-spre-rosu.html>)

«Ne vom lăsa seducției întregii cărți, “nou- testamentare”, cu bucuria de a constata ontologic și axiologic, ceea ce poetul însuși, fără inhibiții, ci DIN BUCLA DE TIMP de dinafara Duratei (Inefabilul), -îl reconsideră pe omul Hegelian, dar și Heideggerian, al Fiindului, Ființei, Sinei, itinerariului spre Sine. (Altfel scris: SFERICUL (ca text – metatext), Anima- Animus, în ordinea hermeneică, via euristică... Poate că în noima liricii revelatorii, se simte un gol de eufonie, de incantație, de stare ce dintotdeauna împlânzește (orfic), sufletul omului. Însă poetul știe de ce nu, de ce da, de ce astfel, ci nu altcumva...

Cât privește dicționarul strict filologic, este evident că Dumitru Găleşanu aparține unui spațiu suprasaturat de informatizare, de unde riscul nostru de a modifica conceptele, inclusiv al aceluia antic, al analogiei Universului cu o Carte; de fapt o hologramă, neh? (v. “Manuscrisele galactice”, ș.a.) Se pare că omul actual precipită un om modificat, aș risca spunând “OMUL REACTIVAT”, recuperator de remanențele (măcar) unei ființe original telepatice... Interconecțiune... Dar să nu ne temem, deoarece s-a spus: “*Spiritul este cel ce se agită în om*”... Sigur, un poem-cheie nu deschide cu adevărat labirintul, ci doar îl prefigurează. Las cititorilor această aventură. La urma urmei, Mater- Materia- Matricea, suntem noi. Cum știau sacerdoții barbarilor, cum aflară geniile inventicii și artelor, via Homo religiosus... În binar, în dualitate, în ambivalență, (v. Mircea Florian), – cu speranța revelației teandrice, de care vorbesc un Konrad, un Carl Popper ș.c.l. Materia, / ambivalentă stare / sub impulsuri primare, / în dragostea ei arzătoare...(s.n.).

Coincidentia oppositorum, atracția contrariilor, etc. Găleşanu este impecabil antrenat în această zonă a cunoașterii revelatorii dintre fiind și nefiind. Iată un enunț

din lumea ce îl atrage (și ne atrage!): "omul este particulă, undă și vibrație"... Adică un "system bioenergetic DESCHIS"...(s.n.). Există și particular neutrino, practic irepresibilă, penetrantă în materie... Conceptele...metamorfozele...limbajele... Îi aminesc poetului prietenul din departe -aproape al Limbii Române "iar ca sentiment un crystal" (Odysseas Elitis). Cum dixit Hegel: «Însă numai conceptul, gândirea este forma în care [...] poate fi exprimat absolutul și în care el și este, așa cum el este în sine.» Observație: dispunerea textelor în *forme clepsidrice*, este semnificantă inclusiv grafic, sugerând și prin formă, acel panta Rhei apheyrionic, în transit prin materie, fluxul (spiralic) continuum spațiu- timp, dincolo de ACUM-ul perceput omeneste, ca durată.»

(Eugen Evu, Poemul comentat: ALFabetarul astrogramic al lui Dumitru GĂLEȘANU, Revista "Nova ProVincia Corvina", Anul XVII, nr.65/ Iunie 2013, p.18-20)

«Asemenea presocraticilor, pentru care actul cunoașterii nu exclude nicio opreliște, folosind cu aceeași dezinvoltură observația directă și enunțul liric, Dumitru Găleşanu pune în versuri propoziții științifice, concepte ale fizicii, ale psihologiei și ale biologiei. Apoi, insesizabil, creează un amplu scenariu poetico-narativ în care cercetarea, înțelegerea și cunoașterea lumii se transcriu și se comunică în prozodii incantatorii, cu o geometrie interioară luminoasă și abstractă care traversează fiecare text în parte și devine cod unificator pentru întregul discurs.» (

(Pavel Șușară, Cunoaștere și incantație, Revista Armonii Culturale, Ediția: 11 Aprilie 2018, <http://armonii culturale.ro/2018/04/11/pavel-susara-cunoastere-si-incantatie/>)

«Poezia atât cât dă seama, ea, de ordinea și peripețiile lumii, nu ar da oare seama mai întâi de *noumenul* acela al lumii, de taina, adică, de dinaintea facerii ei – un mister care așteaptă – sau, cu alte cuvinte, de *arhetipul* acela tăcut și ascuns, mut pentru muritori – cum îl va numi eminentul poet și gânditor Dumitru Găleşanu, de data aceasta, iată, în Axiomele infinității (Assiomi dell'infinità, 2017, ediția recentă cărți de poeme a autorului fiind, cum se vede, aidoma celor anterioare, bilingvă)? Dar cum să vorbești despre arhetip altfel decât axiomatic (aici fiind vorba, dacă ne uităm în teoriile axiomaticii, de *axiome de legătură*, nu de acelea de *existență*)? Fiind situați cu poematicul, cum s-a spus, într-o zonă difuză a câmpului antropologic (S.Marcus) nu-l vom putea de aceea *apropria* decât printr-un *analogón* așa-zicând metaforic, sau dimpotrivă în chipul exactitudinii, precum în științe. Cum poate fi însă, totuși, investigat? Științificul propune în caz, deja știm aceasta, cercetarea: una prin instrument psihoantropologic, dar și constatarea, în același timp, că el a devenit un *rezervor de efecte și rezonanțe socio-culturale și istorice*. Această interpretare intră desigur în contul expertului în științe socio-umane, poetul însă îl va supune exigențelor *po(i)eticului*, probabil chiar al *cântului*, dacă am redefini poezia, precum anticiei, ca o putere a cântului de a defrișa, ca pithiaticii și mistagogii, *necunoscutul* și fascinația *ininteligibilului*. Ce spune acum, spre a reveni totuși la temă, poetul nostru, într-un poem liminar (un soi va să zică de *ars poetica*)? El rostește (în *Pentagrame albastre pe cer*, vol. Axiomele infinității, pp.222-223 – n.n.), iată, acestea: „...raza de gând gravitând/ același tainic mister:/ simbolizând/ ordinea lucrului/ în vârfuri crucificate – vintage/ ca rănila fiului omului – cinci,/ apă ◦ aer ◦ foc ◦ pământ și ether. ...” (sunt evocați aci, înțelegem, deja marii presocratici, creatorii de cosmogonii). Dar

aceasta ar fi, mai rostește, ca o întărire a gândului, autorul Axiomelor, chiar „curcubeul sufletului poetului,”: însă nu mai degrabă tocmai ființarea „*melosului*” (care în greaca veche, vezi *Dicționarul*, mai înseamnă și cel ce compune, compozitorul ori muzicianul) sau, și mai aproape în interpretare, ceea ce (ca în grecescul *melosmai*), în cânt ori în poem, este ceva ce *urmează să se facă*, să intre în devenire; sau ceea ce, cu alte cuvinte, *este diferit* de lumea patentă. (...) O caracterizare pertinentă, mai mult de atât, deja iluminată, a poeziei filosofice a lui Dumitru Găleşanu semnează și scriitorul, editorul și criticul literar Italian Giuseppe Manitta. Peninsularul, cunoscut, prestigios în arie (e instruit și în literele române), scrie explicit, ferm acestea, are mereu textul în față, nu divaghează: „...poezia lui Dumitru Găleşanu din această ultimă colecție de poezii se îndreaptă în această direcție: pleacă de la contingent pentru a sosi la o expresivitate filosofică și rațională a vieții, a mișcării, a morții, a cunoașterii, pe scurt, a percepției a ceea ce este omul în contextul cosmic al existenței sale labile.” (traducere Celesta Popa).

Prin opera sa, poetul și gânditorul român, subliniază el, insistă, stăruie în a da „un sens experienței umane”. Raționalitatea demersului, a meditației lirice nu elimină însă exercițiul mistic, mai apasă el: e aci cunoașterea, am spune, ca act de iubire, de *apropriere*, prin *retrăire*, deja prin *acaparare*, a câmpurilor gnoseologice – acelea în care poeticul se îndreaptă către necunoscut, măsurându-l, aducându-l la măsura creației poetice – măsură a omului, poate.»

(**A.I. Brumar**, *Poezia filosofică*, Revista *Banchetul*, Anul III, nr.31-32-33 (iulie, august, septembrie), 2018, pp.35-36)

Extras din operă

Instanța lirică

În
cartea
facerii
deținători
de adevăr sunt –
profetul,
savantul,
filosoful-
poetul.
Schimbând
paradigma cerului –
în aerul rece-al singurătății
făcând posibilă
lumea ca lume,
cu legile sale eterne imune.

Ca
o rachetă cosmică,
în formă și conținut,

lirica mea,
dezinhibată
dogmatic
de
eónul
abstract
primăvărat,ic,
în peisajul ființării
se repliază –
într-un éros poietic-platonic
mărturisit de-o rază.

O rază
a unui ev glorios,
de îngeri purtat pe aripi de foc –
ademenind cosmogonic poemele mele:
materie lirică articulată în vid
sub
formă de stele
rebele.

Ca
operă de artă,
în
sensul
originar
al cuvântului,
ADN-ul poietic
îmbrățișând același
anotimp –
în anonimat ascetic.

Judecată și timp.
Omul ca om
n-are nimic de pierdut
când se închină la Absolut,
sperând a se-implini o minune.
Simili-paideic... se poate spune
că nimeni nu știe deplin a muri:
în paradisul și infernul cuantic
e totdeauna loc pentru cei vii.

Instanța lirică e suverană,
păstrând spiritul ludic –
în a-și decide soarta
în arta abstractă contemporană.

Încadrarea autorului în diferite curente, tendințe

«Dumitru Găleşanu explorează lumea nouă aflată la frontierele științei, filosofiei, muzicii și picturii. Poemele sale inaugurează un nou gen literar în contextul românesc, pe care îl putem numi *poezia cosmologică*. Dincolo de serbede căutări moderniste, Dumitru Găleşanu se ancorează în cosmodernitate.»

(Basarab Nicolescu)

Profil de autor întocmit de **Gheorghe A. Stroia**